

ЮЛИАНА МАНОВА
ВАМПИРИ ПРИЗОРИ

chitanka.info

Събуждам се. Навън е тъмно. Не ме е събудил часовникът. Някакъв вътрешен глас сякаш шепнесе в мен: „ОПАСНОСТ... ОПАСНОСТ...“ Оглеждам стоята с подозрителен поглед, кръвта във вените ми е станала леденостудена. Може някой маниак да се е вмъкнал и инстинктът ми да ме е събудил. Но всичко е наред или поне така изглежда. Уличната лампа пред къщата не свети и трудно виждам в мрака, но не долавям ничие присъствие. Поглеждам часовника. Пет и двайсет. По дяволите! Можех да поспя поне още един час. А сега, заради някакво глупаво чувство за дебнеща опасност, трябва да ставам по тъмно.

Навън започва да просветлява. Скоро ще изгрее слънцето. Котката ми Клара се сгушва до мен и замърква. Колко е сладка! Но вместо да изчезне, ужасното предчувствие в мен се надига с по-голяма сила. Оглеждам се отново, а ужасът скована вътрешностите ми. Клара усеща, че съм неспокойна и вдига глава. Поглеждам в бездънните ѝ зелени очи и сякаш потъвам в тях. Но те не са уютно и приятно място. Това е бездната на ужаса, на слепия ужас, на паниката, на смъртоносния страх. Изведнъж разбирам. Събудила съм се, защото изпитвам ужас от моята котка. Ако слънцето грееше, изобщо ако обстоятелствата бяха други, бих се засмяла на подобно нещо. Но аз съм тук и сега и ледените пръсти на страха здраво са стиснали сърцето ми. Искане ми се да гушна котето си, но някакъв глас ми нашепва, че ако го направя, Клара ще скочи върху лицето ми и ще ми издере очите. Ще настъпи пълна тъмнина за мен и вече няма да виждам, а само ще усещам остриите нокти, забиващи се отново и отново в лицето ми. После болката ще слезе към гърдите и корема. Тя ще ме разкъса като мишка. Ще хапе и ще драци, докато от мен останат само неподвижни и безжизнени късове месо. Страхът измества всичко останало в съзнанието ми и аз гледам с широко отворени очи дали котката се готви за скок.

Ако някой бе дошъл, би се зачудил защо зяпам така хубавото коте с дълбоките изумруденозелени очи, мъркащо до краката ми. Не можех да обясня. До вчера ние с Клара бяхме приятелки, а тази сутрин я чувствах като смъртен враг. Може би наистина беше такава.

Навън вече е доста светло. Първите лъчи на слънцето засияват над хоризонта. Ярък проблясък попада върху муцунката на Клара. Зелени пламъци заиграват в очите ѝ. Те се променят от зелено, през

жълто, до кървавочервено. „Вампир“ е първата ми мисъл. Котката идва по-близо. Червените ѝ очи искрят, жадни за кръв. Не смея да помръдна, да си поема дъх. Тя просто се гушва до мен и е готова да заспи, пъхнала глава между рамото и главата ми. В този момент аз преставам да вярвам на всичко, което си мислех досега. Нещо ме е дразнело и съм се събудила. Останалото са измишльотини. Клара ме прегръща с мека лапичка през врата. Затварям очи и се мъча да заспя.

Сякаш някой бие инжекция във врата ми. Болката е лека, така че сигурно пак си измислям. Но не и този път. Усещам как нещо прониква в плътта ми и започва да пие кръвта ми. Бавно повдигам клепачи. Котката ме е захапала за врата. Кървавите ѝ очи ме гледат приятелски. Усещам как кръвта ми преминава в нея. Чувствам се сънлива. Значи все пак е била вампир, мисля си. Не е толкова лошо, да бъдеш ухапан от вампир. Даже е приятно. Нещо странно става с мен. Вече не съм аз. Сега съм част от Клара. Сега вече знам. Мога да си спомня.

О, Клара, благодаря ти! Ти си ми дарила вечен живот. Само човек, който е избран, може да живее и след смъртта. Останалите просто изчезват, сякаш никога не са съществували, като угаснала свещ. Много приказки и легенди са се появили за вампирите, защото хората не са знаели какво всъщност е вампир. А то е много просто — спасител на малцината избрани за безсмъртие. По-късно някои хора решиха, че прилепи са изсмукали кръвта на спасените, защото следите, които те оставят, приличат на нашите. Разбрах и как се прехвърлих в котешкото тяло. Кръвта е душата на човека. Когато загубиш кръв, ти става лошо, защото губиш част от душата си. До определено количество кръвта се възстановява. Ако, както в моя случай, някой изпие всичката или почти всичката кръв на приятеля си, те стават едно същество. В днешно време са останали само няколко вампира. Един от тях вече съм аз. Всъщност усещам, че много хора са били спасени от Клара и сега всички сме АЗ.

Така че тръгвам да намеря нови приятели, достойни за вечно съществуване. Може и ти да си един от тях...

8 февруари 1998 година

Издание: Юлиана Манова, „Времето на Сатаната“ (сборник с разкази), издателство „Весела Люцканова“, 2001 г.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.